

trækker Kommissionen her ind til en Diskussion, som i Øjeblikket er uheldig, og enhver vil dog kunne sige sig selv, at dette maa vanskeliggøre hans Stilling i Kommissionen. Seg vil blot opstille et Eksempel: Dersom man her skulde holde et Møde for lukkede Døre, fri for Referenter og Tilhørere, hvad vi ældre Medlemmer jo før have været med til, for at modtage en Meddelelse af en af de højtærede Miniistre, maaste en vigtig Meddelelse, som ikke turde komme ud for Offentligheden, og der saa kommer et Medlem og alligevel fører frem for Offentligheden, hvad der har været talt om — maaste er det et Spørgsmaal, som har Betydning over for Udlandet — og derved ødelægger hele Stillingen — vilde da dette være rigtigt? Hvorledes vilde ærede Medlemmer bedømme et saadant Medlems Opræden, vil jeg nok spørge om? Ja, men det er jo et meget vigtigere Spørgsmaal, vil man sige. Men jeg behøver blot at henvise til Finansudvalgets eget Arbejde, at man anlagde Proces, fordi Betænkningen kom for tidlig frem i et Blad. Og hvorledes vil man da dømme i dette Tilfælde, hvor disse Forhandlinger her kunne blive meget skadelige for Kommissionens Arbejde? Det er nemlig ikke alene det ærede Medlems egen Stilling, der bliver meget vanskelig, ogsaa over for de Medlemmer, han hvede rosende Omtale — hvad jeg forøvrigt var meget glad over, thi jeg hder ogsaa disse Medlemmer fuldstændig rosende Omtale — thi Ansvarer for, at der er gjort saa lidt, falder jo paa dem som paa Formanden og paa os alle. Det ærede Medlem kan jo sige sig selv, at det vanskeliggør hans Stilling, vanskeliggør for ham, at saa nogen som helst Indflydelse nogen Sinde i Fremtiden. Men hvorledes virker denne Afsærd i Kommissionen? Den bevirker saaledes, at man der vil blive meget varsom med at forhandle med hinanden, fordi man er bange for, at det, man siger og gør der, straks vil kunne blive fremtrukket for hele Offentligheden. Ogsaa en anden Ting, der er meget værre, kan det have til Følge, at det ærede Medlem har trukket disse Spørgsmaal frem. Der er jo i de sidste Aar nedsat en Del Regeringskommissioner, ved hvis Sammensætning man har taget skyldigt Hensyn til Rigsdagens Medlemmer og taget dem med, for at de kunde være fuldstændig à jour og give deres Bidrag til Forhandlingerne. Jeg skal nævne nogle af disse Kommissioner: der var Kommissionen angaaende Abnormiteterne, Toldlovskommissionen, Teaterkommiss-

sionen og flere. Men bliver det nu Sæd og Skik, at Kommissionens Arbejde i Utide kan drages frem her, tror man saa, at noget eneste Medlem af Rigsdagen senere vælges ind i Regeringskommissioner, naar man ikke mere kan stole paa Rigsdagens Medlemmers Diskretion? Hvorledes vil det saa i det hele blive Regeringen muligt at saa en Formand til en saadan Kommission, naar han ved, at han under dens Arbejder skal kritiseres i Rigsdagen og kritiseres gennem alle Landets Blade? Nej, det er dog vist det rette, at man i saadanne Tilfælde holder sig inden for, hvad der er besluttet i et Parti, i en Kommission, i et Udvalg, at man kollegialt holder sig der inden for. Havde det været mig, der havde været saa misfornøjet med Kommissionens Arbejdsmaade, som det ærede Medlem er, saa vilde jeg have nedlagt mit Hverv som Medlem af Kommissionen. Saa kunde jeg have Lov til at tale derom. Men saa længe jeg tillige staar inden for Kommissionen og opretholder min Stilling som Kommissionsmedlem, har jeg ikke Lov til at sprede Kommissionens Beslutninger ud for alle Vinde, her i Tinget, til Blade og rundt omkring. Jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at det har man ikke Lov til. Seg ved ikke, hvilke Forholdsregler Kommissionens Formand i Fremtiden kan eller vil tage derimod; men det vilde være ønskeligt, om man kunde træffe passende Forholdsregler derimod.

Jeg skal nu komme en Smule ind paa den tykke Fortalelse, man har tillagt mig fra Forhandlingerne for et Par Dage siden. Nej, jeg har ikke forvekslet det tykke Ord „wenig“ med det danske „megen“, og jeg har ikke heller gentaget den sidste Del af Sætningen. Alt, hvad man har skrevet derom i Bladene, er Forvanskninger. Da jeg nævnte Ordet „Geschrei“, kom det mig forkert ud af Munden, men jeg rettede det selv øjeblikkeligt. Naar jeg saaledes retter det øjeblikkeligt, antager jeg ikke, der er nogen Fejl. Hvor tit komme Ordene ikke forkert af Munden, selv om man bruger det danske Sprog? Man kommer jo tit her i Tinget halve Sætninger frem og gaar saa tilbage og retter deres Form. Skulde man saa kunne siges ikke at være det danske Sprog mægtig, fordi et Ord kommer forkert af Munden? Det turde dog være, at jeg fortaar lige saa meget tykt som de Herrer oppe paa Referentlogen — de enkelte af dem, der have opholdt sig over min Udtalelse. Den højtærede Formand har ikke berigtiget Referaterne, men han har erklæret dem for urigtige. Det har man intet Hensyn taget til, og det lader